

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13.01.2020 r. kierowanym do Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Radców Prawnych skarżący W. M. wniósł o zobligowanie radcy prawnego J. Ś. do wykonania postanowień zawartych w wyroku sądowym z dnia 17.07.2014 r. Ponadto skarżący wskazał, że radca prawny oszukuje Skarb Państwa nie płacąc podatków. Do pisma załączony został wyrok wydany przez (...) (...) z dnia 17.07.2014 r., Sygn. akt (...), w którym zasądzono od radcy prawnego J. Ś. na rzecz W. M. kwotę 1450,00 zł wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania oraz pisma od Komornika Sądowego przy (...), z których wynika że egzekucja jest bezskuteczna oraz pismo z Urzędu Skarbowego W. o danych osobowych radcy prawnego J. Ś..

W dniu 31.01.2020 r. pismo W. M. przekazane zostało według właściwości Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W..

W dniu 10.07.2020 r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie wykonania przez radcę prawnego J. Ś. postanowień zawartych w wyroku Sądu Rejonowego (...) (...) (...) z dnia 17.07.2014 r., Sygn. akt (...).

W uzasadnieniu postanowienia Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Brak zapłaty na poczet zasądzonej wyrokiem kwoty nie jest działaniem karalnym, ponieważ nie zawiera znamion czynu zabronionego – a właśnie taki zarzut stawiał skarżący radcy prawnemu J. Ś..

W dniu 27.07.2020 r. na postanowienie Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 10.07.2020 r. zażalenie wniósł skarżący. W zażaleniu skarżący zarzucił Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego zasłanianie się przepisami i zajęcie stanowiska obrońcy i wniósł jednocześnie o skreślenie radcy prawnego J. Ś. z listy radców prawnych.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie ustala Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego, iż nie zachodzą okoliczności wskazujące na popełnienie przez radcę prawnego J. Ś. przewinienia dyscyplinarnego polegającego na nieregulowaniu zobowiązania wynikającego z wyroku sądowego.

Zarówno zażalenie podtrzymujące w gruncie rzeczy zawiadomienie jak i samo w tej sytuacji przedmiotowe zawiadomienie, oparte są na założeniu że radca prawny J. Ś. powinien odpowiadać dyscyplinarnie, za brak zapłaty kwot objętych prawomocnym wyrokiem jest bezzasadne.

Zgodnie z przepisem art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Oznacza to, że odpowiedzialność dyscyplinarną można przypisać radcy prawnemu jedynie w wypadku wykazania, że dopuścił się on działania sprzecznego z prawem, Kodeksem Etyki Radcy Prawnego lub działanie jego jest sprzeczne z godnością zawodu. Jednocześnie wskazać należy, że ażeby przypisać radcy prawnemu zawinione zachowanie podlegające odpowiedzialności dyscyplinarnej koniecznym jest wykazanie jakim dokładnie zachowaniem, którą normę prawa ten radca prawny naruszył. Wykazanie to powinno nastąpić na podstawie dowodów przeprowadzonych w postępowaniu.

W przeciwnym wypadku na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Nie każde więc negatywne zachowanie w odczuciu określonej osoby stanowi delikt dyscyplinarny, za który odpowiedzialność powinien ponosić radca prawny. Wskazać należy, że zarówno w przepisach Kodeksu Etyki

Radcy Prawnego lub innych, w szczególności karnych, brak jest wskazanego deliktu polegającego na nieregulowaniu zobowiązań, a tylko wówczas można byłoby przypisać radcy prawnemu odpowiedzialność dyscyplinarną.

Zgodzić się również należy, z Z-cą Rzecznika Dyscyplinarnego, że ze zgromadzonych w aktach sprawy dowodów nie wynika, ażeby radca prawny podejmował działania mające na celu udaremnienie zaspokojenia wierzyciela, co jest czynem karalnym. Przedłożone do akt sprawy dokumenty wykazują jedynie, że wobec radcy prawnego J. Ś. toczy się szereg postępowań egzekucyjnych, a postępowanie egzekucyjne wobec radcy prawnego J. Ś. zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Jednakże sama bezskuteczność egzekucji wobec radcy prawnego nie może być przesłanką do wszczęcia wobec niego postępowania dyscyplinarnego.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego niezasadne jest wobec tego zażalenie skarżącego.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.000,00 zł, kosztami tymi w całości została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych (...) W., zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (j.t. Dz.U. z 2020, poz. 75), od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.